

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

Ultimul pas în Sălbăticie

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

Ultimul pas în Sălbăticie

Cartea a IV-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

CAPITOLUL 1

Ujurak

Vântul răvășea blana lui Ujurak în vreme ce cobora panta muntelui, îndreptându-se către dealurile de mai jos, acolo unde turmele de reni karibu pășteau liniștite.

Era sfârșitul anotimpului arșiței-pe-cer și, după ploiile recente, aerul era plin de miresme apetisante. Ujurak le simțea în nări, tot mai pregnant, cu fiecare respirație: mirosul de vânat, de verdeată și, peste toate, izul sărat al mării.

În timp ce cobora panta, își căuta prietenii cu privirea. Kallik, ursoaica albă, se afla în spatele lui, pășind la fel de lin ca apa unui râu, amușinând agitată aerul. După atâtea Luni în care călătorise prin păduri umbroase și pe pietre arse de soare, Ujurak se întreba dacă ursoaica mai era în stare să simtă mirosul ghețarilor – mirosul căminului ei.

Auzi un „ups!“ și întoarse capul la timp ca să o surprindă pe Lusa, ursoaica neagră, împiedicându-se în propriile picioare, în graba ei de a nu rămâne în urmă. Se rostogoli câteva lungimi de urs înainte să se pună la loc pe picioare, după care își continuă drumul la vale. Lusa era mult mai mică decât ceilalți trei urși și trebuia să facă doi pași pentru fiecare

pas al tovarășilor ei de călătorie – dar reușea întotdeauna să îi prindă pe ceilalți din urmă.

În față, cu urechile lipite de cap din pricina vântului, se afla Toklo, ursul brun – îi plăcea să îi călăuzească pe ceilalți și să ia inițiativa. Ujurak se simți învăluit de căldură. Toklo avusesese suficientă încredere în el ca să îl urmeze până aici – atât de departe, încât Ujurak abia dacă își mai aducea aminte de munții în care își întâlnise prietenii: mai întâi pe Toklo, apoi pe Lusa. Deodată, își aminti de fiecare pas făcut alături de ei, de imaginea fiecărei zile petrecute pe drum, mergând, mergând, și iar mergând – până la capătul lumii.

Pentru că, în sfârșit, ajunseseră la capătul călătoriei. Găsiseră Ultima Mare Sălbăticie.

Mai jos, pe dealurile năpădite de iarbă, renii își înălțară capetele în timp ce urșii se repezeau către ei.

— Păzea! mărâi Ujurak. Păzea că venim!

Toklo aruncă o privire peste umăr:

— Sunt prea mari ca să-i vânăm, minte-de-puf! strigă el.

Ujurak, însă, nu avea de gând să vâneze renul acela uriaș. Oricât era de voinic, știa că era prea mic ca să poată ataca aceste animale cu picioare neobișnuit de lungi. Se bucura, pur și simplu, de sentimentul pe care i-l crea această fugă imposibil de stăvilit, în timp ce labele călcau iarba, foșnind plăcut, și blana i se lipea de corp și i se vălurea în vânt.

Urșii ajunseră la dealurile de la poalele muntelui, coborând pe pantele domoale ale acestora, până când dădură de turma de reni. Văzute de aproape, animalele cu coarne păreau uriașe. Renii își ridică leneșii capetele grele ca să primească urșii, fără să se teamă de Ujurak și de companionii lui. Erau atât de mulți reni, încât Ujurak nu reuși să zărească

capătul turmei. Tot ce se putea vedea era o pădure de picioare subțiri ca niște bețe, pe care se sprijineau niște burți albe, îmblânite. Pielea renilor mirosea puternic a mosc, făcându-l pe Ujurak să pufnească și să strâmbă din nas.

Toklo o zbughi într-o parte, scoțându-i pe ceilalți urși din turmă și obligând renii să se împrăștie în toate direcțiile. Acum, priveliștea văii se deschise din nou în fața lor, iar Ujurak clipe orbit de strălucirea soarelui. O câmpie largă, verde se întindea la picioarele lui, punctată din loc în loc cu smocuri de iarbă închisă la culoare și cu picături argintii de rouă, prinse între fire. Deși îi lăcrima ochii din pricina vântului, Ujurak zări și câteva pete albe – câmpia umedă în care cârdurile de gâște sălbatice se opriseră ca să se hrănească.

„Aceasta este Sălbăticia făgăduită nouă de Qopuk. Gata să ne hrănească, suficient de mare pentru toți urșii. Niciodată de fețe-turtite, de animale de foc sau de Poteci Negre...“

Ujurak simți o durere intensă în stomac. Călătoria lor prin Muntele de Fum fusese grea, cu vânat puțin, iar vederea gâștelor îi stârnise foamea, făcându-l să înghită în sec. Porni în fugă, simțind iarba care îi foșnea sub labe. Nu se mai gândeau decât la mâncare, la gustul delicios al unei gâște grase... Apoi, Ujurak simți o mâncărime în picioare și văzu cum labele din față i se lungesc și i se subțiază. Blana maronie începu să îl mănânce, transformându-se într-o cenușie, mai aspră.

„Lup!“

Botul i se alungi și simți cum vederea i se îngustează, concentrată asupra unui singur cârd de gâște. „Un singur cârd.“ Sunetele din jurul lui se estompară și tot ce mai putea auzi erau gâștele din fața lui, gâgâind și sâsâind, larma lor devenind tot mai puternică.

Mări pasul. Se simțea neobișnuit de rapid, iar în clipa în care trecu pe lângă Toklo i se păru că îl aude mărâind, de parcă acesta s-ar fi aflat undeva, departe. Dar, pentru Ujurak, reacția prietenului său nu avea acum nicio însemnatate. Miroslul fierbinte al prăzii îi acaparase toate simțurile. Țintise vânatul și alerga în linie dreaptă, cu limba atârnându-i în colțul gurii – o gâscă albă și grasă care păștea undeva la marginea cârdului. „O singură gâscă.“ Aproape că simțea cum își va înginge dinții în penajul păsării și cum îi va frânge oasele. Își putea imagina miroslul de sânge și zvâcnirile păsării înainte să cadă răpusă.

„Ucide... mușcă o singură dată prada caldă... apoi hrănește-te.“

Viteza cu care fugea făcea câmpia să pară o dungă încețoșată, iar labele lui Ujurak păreau să nici nu mai atingă pământul mlăștinios. Ajunse la cârdul de gâște. Păsările se împrăștiară în toate direcțiile, într-o vijelie de aripi fâlfâitoare și de gâgâielii înfricoșate. Ujurak mărâi sălbatic și se năpusti spre prada ochită din timp, înfigându-și colții în gâtul ei. Începu să scuture gâsca, în vreme ce pasarea îl bătea cu aripile peste bot. Apoi prada rămase nemîșcată.

Ujurak ridică mândru capul, cu gâsca ce i se bălăngănea sub bot. „Hrănește-te acum... Simte gustul săngelui...“ Un gând, însă, nu îi dădea pace. Încă nu putea să mănânce. Fără tragere de inimă, se răsuci pe picioarele din spate și o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Ujurak simți cum trupul lui zvelț de lup începe să se umfle și să se întărească. Blana maronie o înlocui pe cea cenușie, țepoasă, iar pașii îi deveniră mai greoi. Până și bătăile iniției încetiniră, pe măsură ce foamea de sânge a lupului începu să se potolească.

În timp ce înainta, mai aruncă o privire atentă asupra câmpiei din jurul lui: gâștele se instalau puțin mai departe, gâgâielile lor aspre devenind tot mai slabe. Ujurak auzea foșnetul vântului trecând prin păpuriș și pleoscăitul pașilor unei vulpi polare care se perinda prin mlaștină, de la o tufă la alta. Clipi nedumerit atunci când zări alți trei urși apropiindu-se de el, coborând de pe dealul din față și făcând primii pași pe câmpie. Negru, brun, alb... i se năzări că trebuie să îi știe de undeva. „De ce nu-mi amintesc cine sunt?“

— Ujurak! se grăbi ursul cel mic și negru să ajungă la el. Asta a fost o partidă de vânătoare pe cinstă!

— Ăăă... mulțumesc... Lusa.

Confuzia din capul lui Ujurak dispără în clipa în care se așeză în fața ursoaicei și îi puse acesteia prada la picioare. Bineînțeles că știa cine era – iar ceilalți doi urși care veneau agale către el erau prietenii lui, Toklo și Kallik. Picioarele lungi, de lup, pe care le avusese mai devreme, îl îndepărtașeară de ei.

— Veniți și înfruntați-vă! îi invită el.

Toklo scoase un mărâit în semn de mulțumire, rupând o bucată din gâscă și retrăgându-se câțiva pași mai încolo. Se prăbuși la pământ și începu să molfăie vânatul. Ujurak le așteptă pe cele două ursoaice să își aleagă câte o bucată. Gâsca era grasă. Era carne destulă pentru toți și, în plus, extrem de delicioasă. Ujurak simți cum i se încălzește burta de placere.

— Așta este – mmmm – de-li-cios! exclamă Kallik molfăind fericită.

Înălță capul și adulmecă aerul.

— Simțiți miroslul gheții? În curând, marea va îngheța până mai aproape de mal, iar eu mă voi putea întoarce la locurile de vânat ale urșilor albi.

— Dar... nu există... niciun adăpost... pe gheață, spuse Lusa înfulecând carnea succulentă a gâștei. Vântul te va împinge în apa mării.

— Nu e aşa. Noi ştim să facem bârloguri în zăpadă, îi explică Kallik. Apoi ne încolăcim unii lângă alții – și e atât de bine!

Ujurak observă o umbră de tristețe strecându-se în privirea ursoaicei, făcându-l să se întrebe dacă își rememore viața ei de dinainte, petrecută în compania fratelui și a mamei ei. Kallik clipi de câteva ori, iar umbra dispără.

— Și știm să vânăm foc prin găurile din gheață. Nu ați mâncat în viața voastră ceva mai delicios decât carne de focă!

— Eu mă mulțumesc cu pământul de sub labe și cu prada pe care mă pricep să o vânez, spuse Toklo făcând un semn cu capul către niște munți din depărtare, acoperiți de păduri.

Ujurak zări păsări zburând deasupra munților și i se năzări că simte mișcarea unor animăluțe adăpostite la umbra crengilor.

— Acela este cel mai bun loc pentru urșii bruni – nu-i aşa, Ujurak?

— Așa este, răspunse el.

— Priviți copacii aceia, spuse Lusa dând la o parte o pană care i se prinsese în bot.

Își imagină viața ei în acea pădure și o scânteiere veselă îi apără în ochi.

— Ador să dorm pe crengile copacilor, ascultând vuietul vântului și știind că spiritele urșilor îmi sunt întotdeauna aproape.

Toklo mai luă o îmbucătură din carne de gâscă.

— Ce — *mmm* — îmi place... la locul... ăsta, spuse el înghițind și lingându-se pe bot, este că nu există nici tipenie de fețe-turtite. Nici Poteci Negre. Nici animale de foc și nici bârloguri de fețe-turtite.

— Doar pământ cât vezi cu ochii și marea nesfărșită, oriunde întorci capul, remarcă și Kallik.

— Și pradă pe săturate, adăugă Toklo.

Lusa se ridică brusc în picioare.

— Ce facem mai departe? întrebă ea. Aș vrea să găsesc un copac în care să-mi petrec noaptea.

— Haideți mai bine să ne odihnim puțin, propuse Toklo, bătând-o afectuos cu laba pe nerăbdătoarea ursoaică. Avem timp berechet să facem tot ce ne dorim.

Ujurak își termină porția de carne. Îi plăcea să își asculte prietenii vorbind cu entuziasm despre noul lor cămin. El îi adusese aici, într-un loc în care să se simtă în siguranță, în care să mănânce pe săturate departe de fețele-turtite, pentru tot restul vieții. Se linse pe laba, simțindu-și burta plină, și chiar atunci i se păru că o voce blândă îi șoptește ceva. În clipa în care distinse cuvintele, Ujurak rămase încrèmenit: „Nu e capătul călătoriei.“

Înălță capul, simțind cum îl gădilă prin blană, de parcă ar fi mărșăluit pe ea un batalion de furnici. Se ridică încet în picioare și se îndepărta de prietenii lui, prefăcându-se că se adapă dintr-o baltă. Își trase urechile pe spate, așteptându-se să audă din nou șoapta aceea.